KEŞKÜL-Ü FUKARA

ZEKİ BEYNER ALBÜMÜ

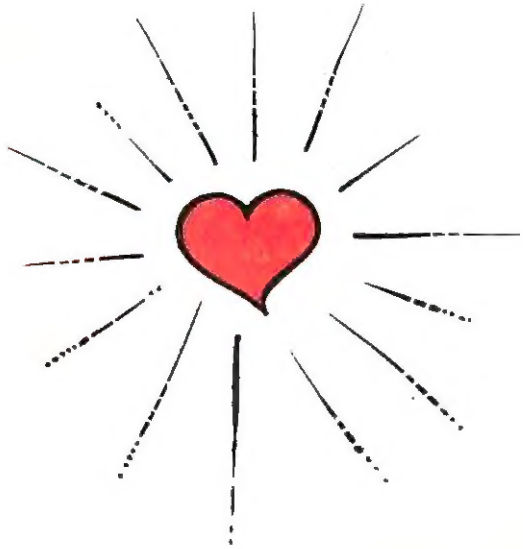

ZEKİ BEYNER ● KEŞKÜL-Ü FUKARA

Zeki

keşkül-ü

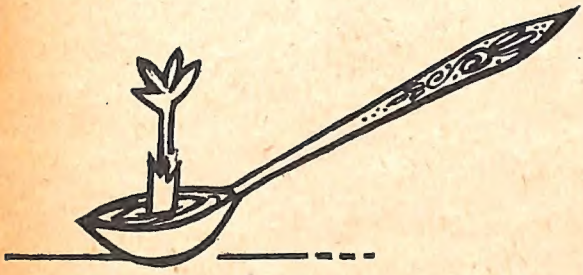

Fukara

Zeki

keşkül-ü fukara

KEŞKÜL-Ü FUKARA
zeki heyner'in albümü
E YAYINLARI : 23
mizah dizisi : 5
birinci baskı : mayıs 1970
yayın hakları e yayınları İstanbul

filmler : litho ofset
baskı : duran ofset
cilt : alibaba ciltevi

E YAYINLARI ANKARA CADDESİ 13/2
P.K. 12 TELEFON : 26 81 42

ZEKİ

keşkül-ü fukara

Ağlamak için bahane mi yok! Karnım acıkmış, ağlamışım; susamış, ağlamışım. Dövmüşler ağlamışım. Merak edip doktora götürmüşler...

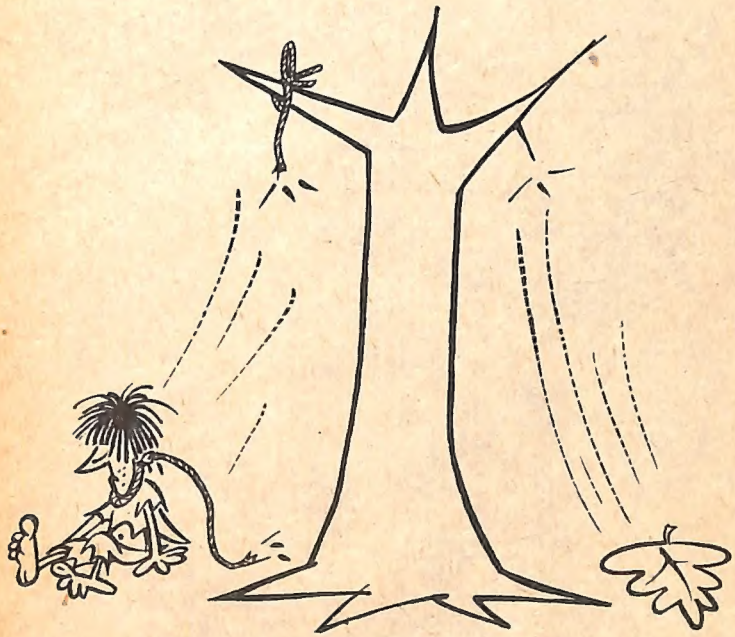

Her halde vizite ücretini gördüğümden olacak, bu kez babama, "Sen niçin ağlamıyorsun?.." diye sormuş başlamışım ağlamağa!..

Doktor,
– Bu çocuğun mutlaka bir derdi var ki ağlıyor, diyerek beni bir güzel muayene den geçirip, teşhisini koymuş:
Bir şeyciği yok!.
Çocukların bir şeyciği olmadığı halde bir avuç para dan çıkan annem le babam, fazla yaşamamışlar bu olaydan sonra...
Çekip gitmişler öbür dünyaya!..

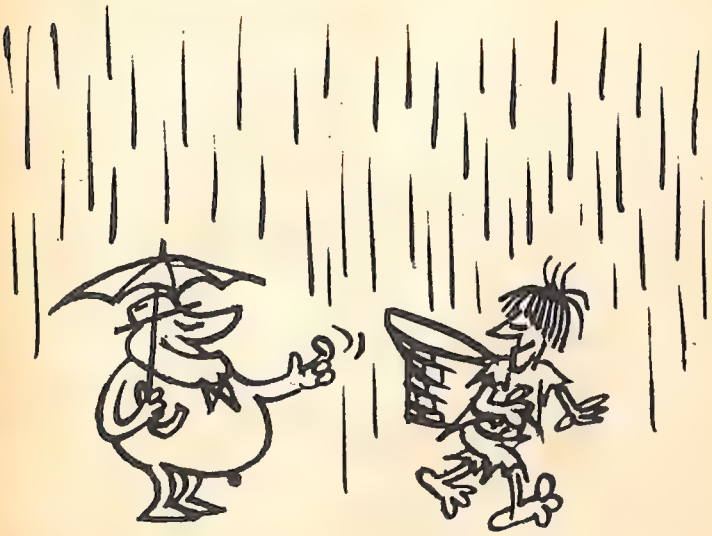

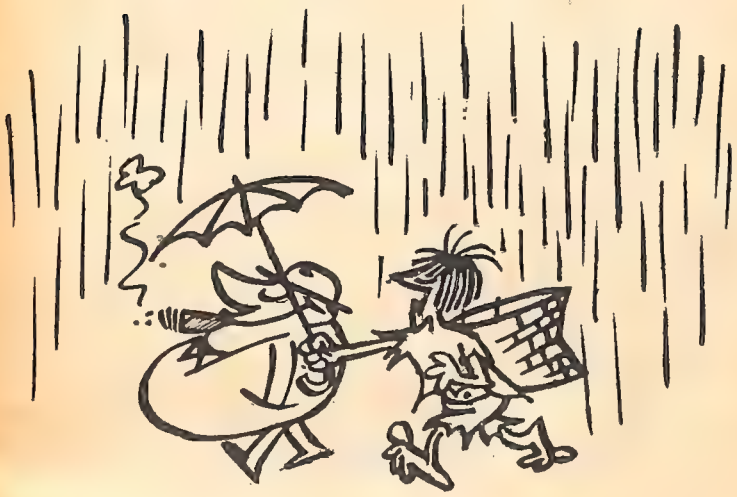

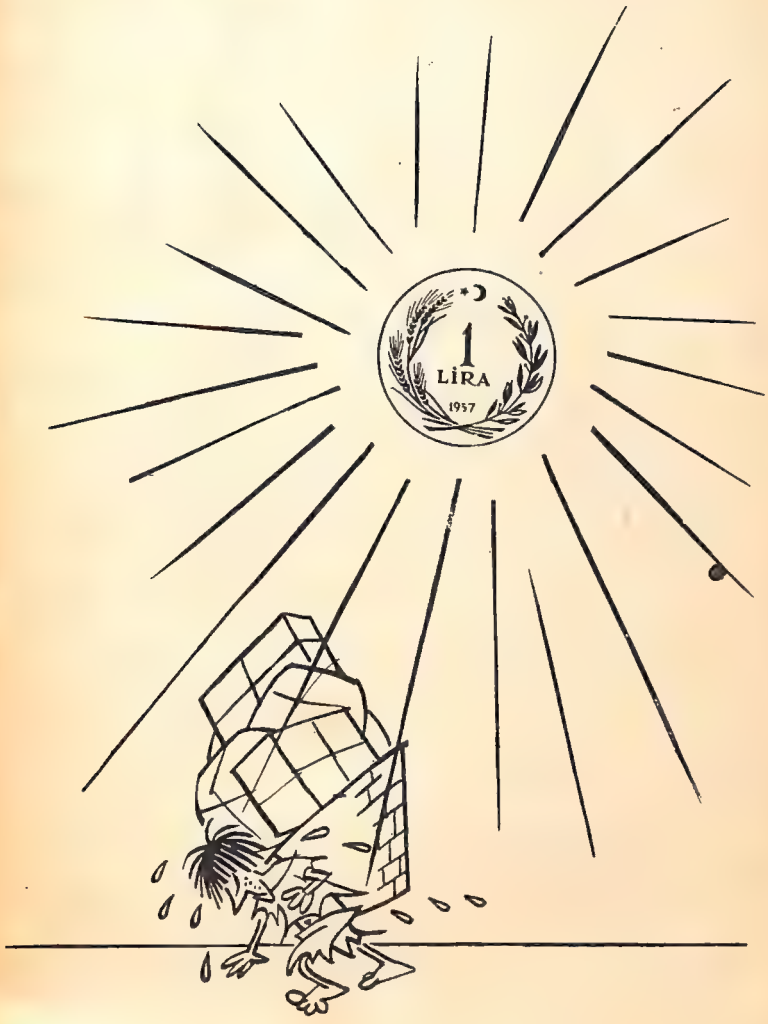
1
LİRA
1957

Hayatta tek başıma kalmışım. İnsan küçücük yaşta tek başına kalınca ne olur ?. Düşe kalka büyür değil mi ?..

Eş dost yardımıyla boyum 1.60'a gelene dek büyümüşüm.

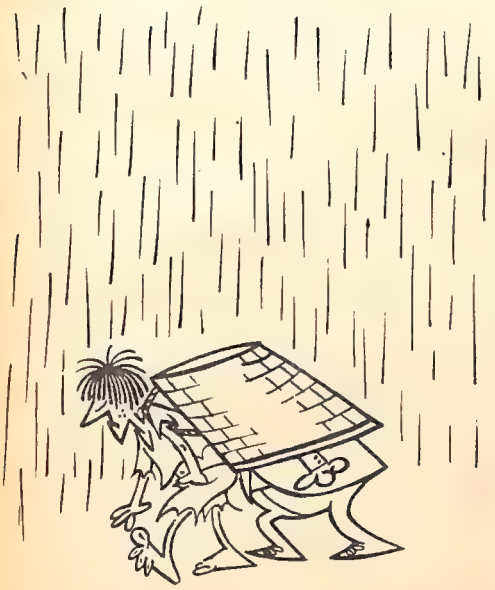

Sonra dost
komşular kesmişler
yardımlarını...
Ne düşürmüşler,
ne kaldırmışlar.
Sağlığını Tanrıya
emanet edip, beni
yeniden sokak-
lara salmışlar!

Yıllar yılları kovaladı.
Herkes gün geçtikçe gelişip büyürken, ben küçüldüm, küçüldüm, incecik kaldım.
Tanıyanlar, "ne ince, ne duygulu çocuk" demeğe başladılar. Doğrusu insanlar beni iyi değerlendiriyorlardı.

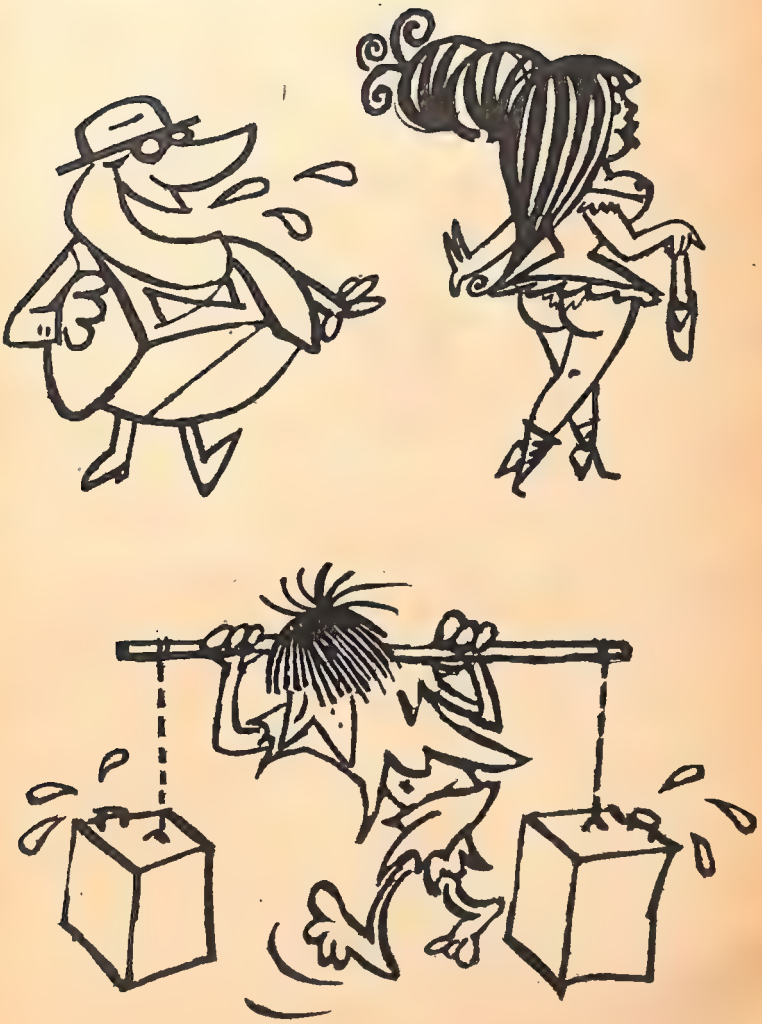

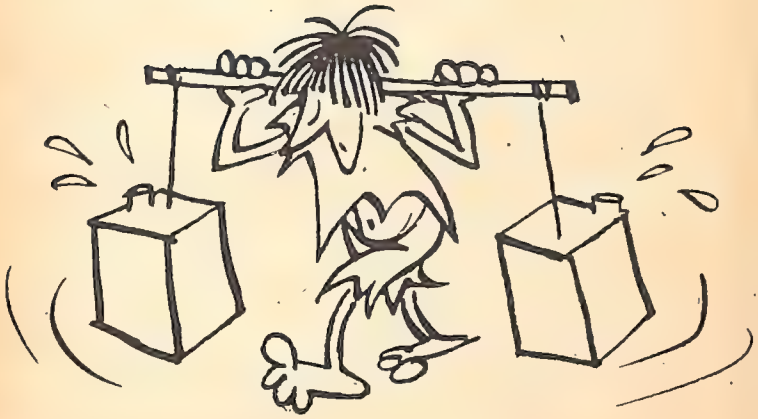

TISSSS
TISSSS

BURAYA
SU
DÖKMEK
YASAKTIR

Bir gün, yattığım harabede ayağımı akrep sokmuştu. Nereden çıktığına hâlâ şaştığım bir kedi, geldi akrebin soktuğu yeri yaladı, yaladı, yaladı!..

Nasıl iyi geldi anlatamam. Şaşkınlığım geçince o kediyi aradım. Koydumsa bul!.. Yok olmuştu!..

Kendi kendime "Acaba" dedim, "Bana yardım için çırpınan insanlardan biri, kendini tanıtmaya için kedi şekline mi girmişti?"

Çünkü bulunduğum harabenin yanından kadınlı erkekli bir sürü insan geçiyordu o sıra...

AZ LAF COK IS

Eskiden bizim Üsküdar'a sık sık tel cambazları gelirdi. Bedava taraftan yüzümün ilk güldüğünü oradan hatırlarım. Ve beni çizerliğe iten, o tel soytarısı olmuştur.

Bir palyaço !..

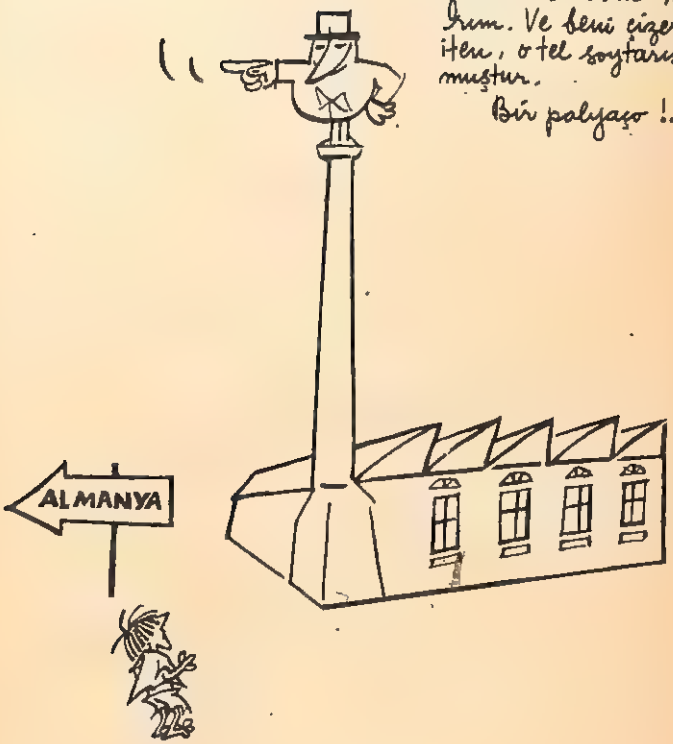

Az sonra sözünü edeceğim "çöplük" e gelene kadar bir sürü işte çalıştım. Haydarpaşa'da su satmaktan, raylardan kömür toplamaya kadar... İnsanın aç bırakacak garibanî işlerin hepsini denedim.

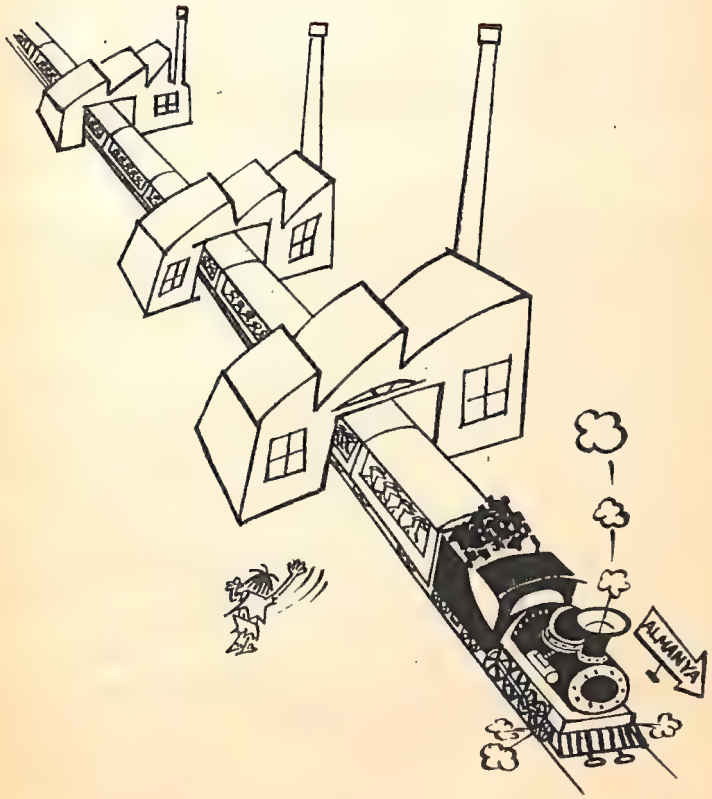
ALMANYA

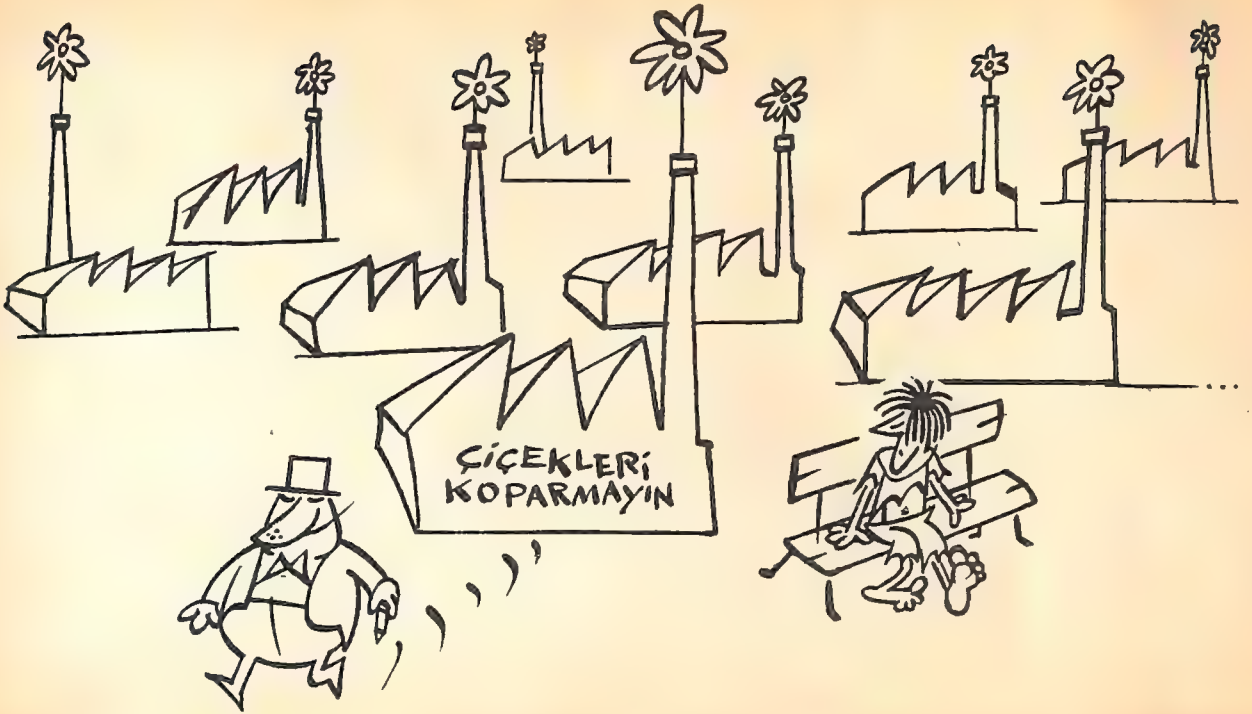
ÇİÇEKLERİ
KOPARMAYIN

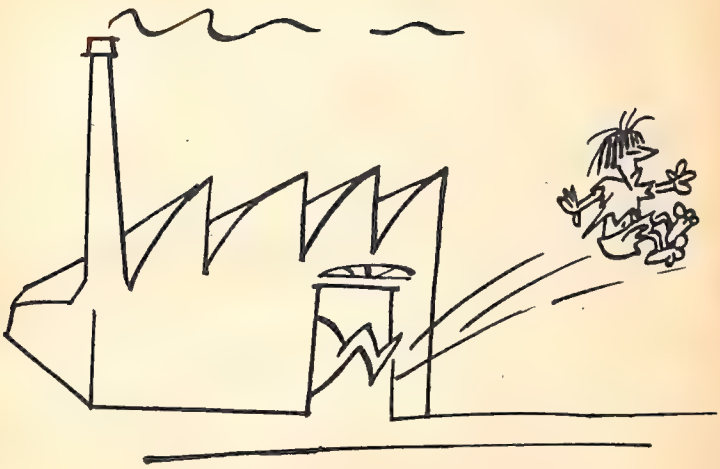

Lokanta

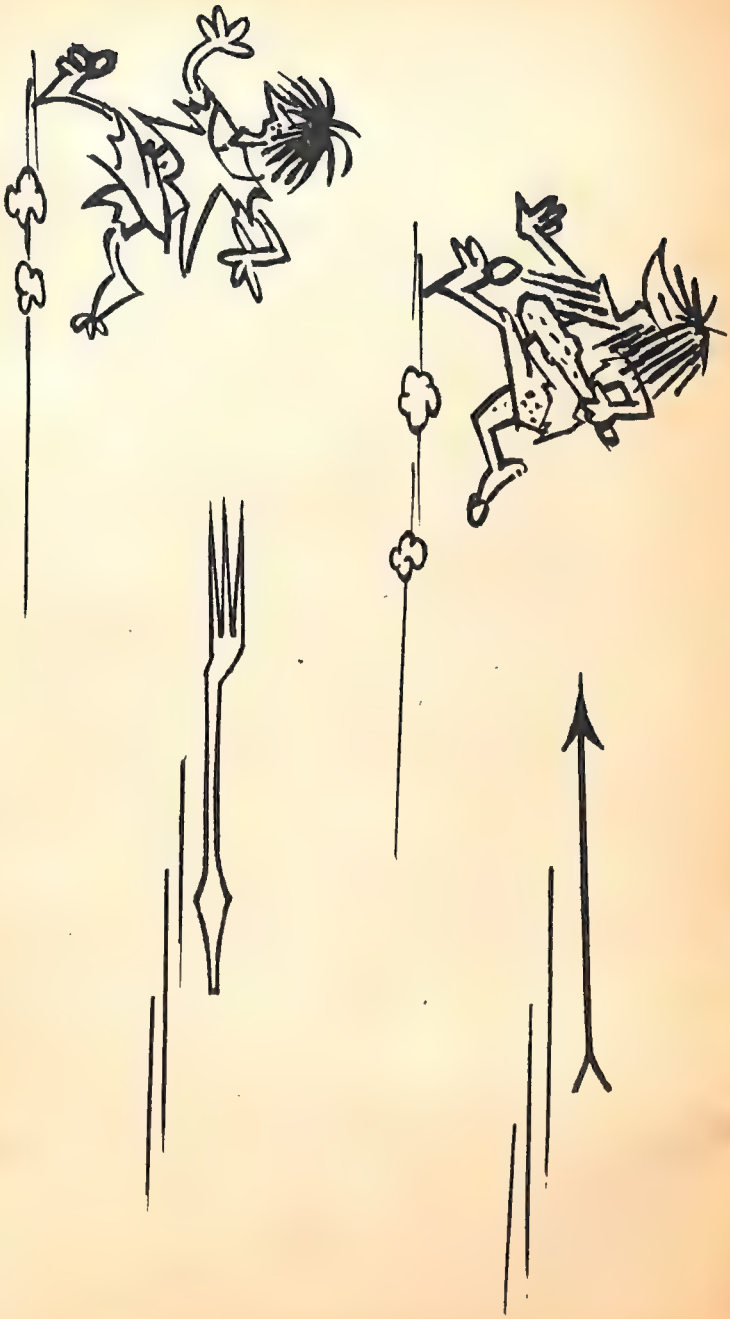

Bir gün, kendimi bir çöplükte buldum. Baktım bir sürü gariban... Ne arar, ne bulurlar bu çöplükte?.
Neyse takımsız taklavatsız bir işmiş. Elime bir çomak alıp çöktüm yanlarına...

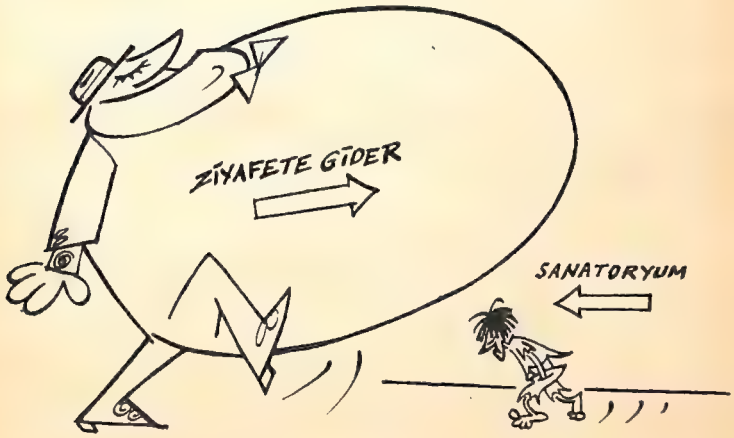

Başladım onlar gibi çöp yığınını karıştırmağa... Gözüme ışıl, ışıl bir şey ilişti. Aaa!.. olur şey değil! bir elli kuruş!.. Ama karnımın açlığını duya, duya harcamağa bu türlü elimin varmadığı bu parayı, ertesi gün aynı çöplükte bir elli kuruş daha bulmağa çalışırken kaybettim!.

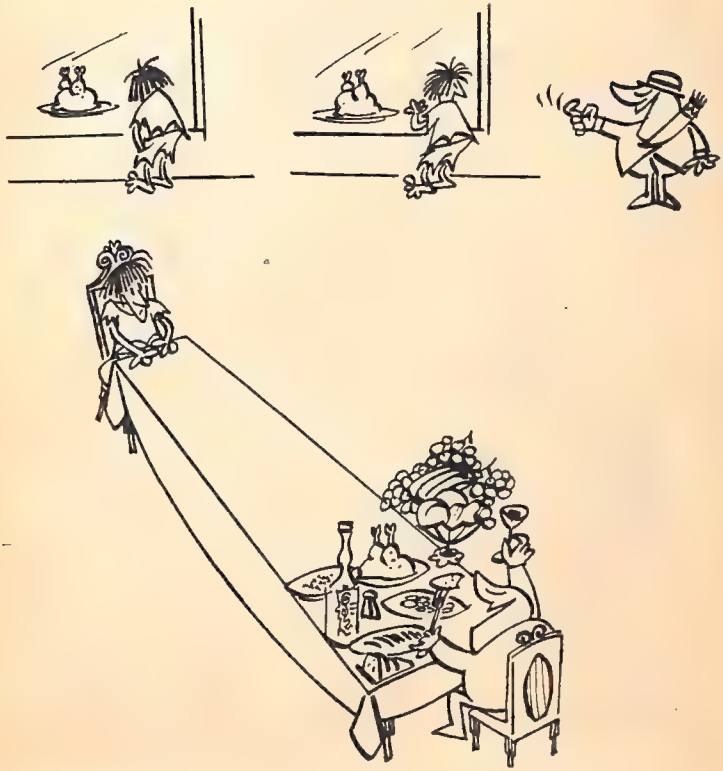

Lokanta

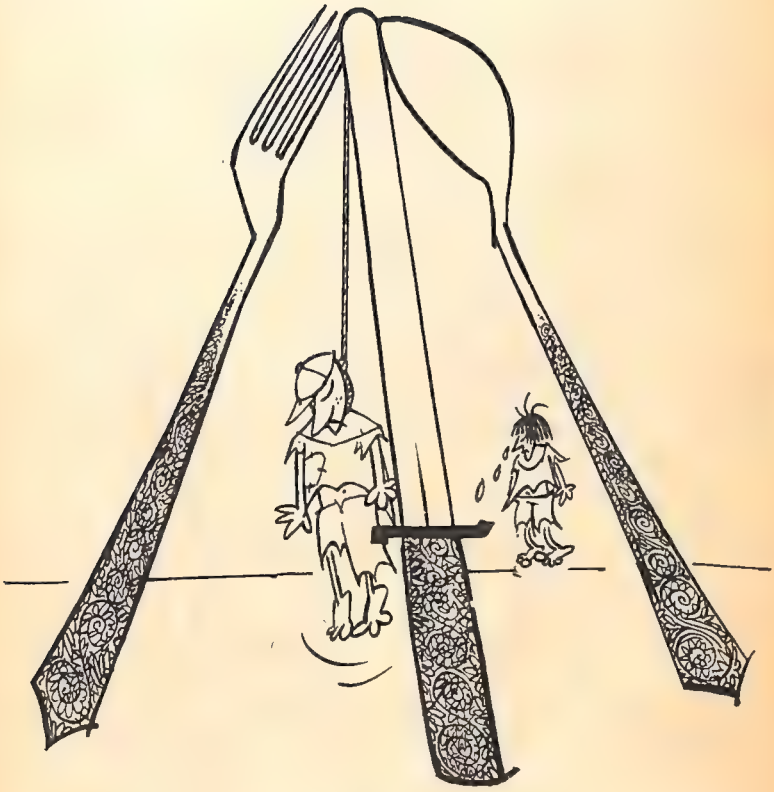

Fakat o çöplükte önce bulup sonra kaybettiğim elli kuruşla kalmamıştım. Bir sürü yırtık, eski gazeteler de bulmuştum. Bu gazetelerde, adına "Karikatür" dendiğini sonradan öğrendiğim acaip çizgiler ilgimi çekmişti.

Anlayamadığım içtenlikle merak sardım bunlara. Gazete satıcıları, "Yazıyoor" diye bağırdıkça, içimden "Niçin çizmiyor?.." diye sorasım geliyordu.

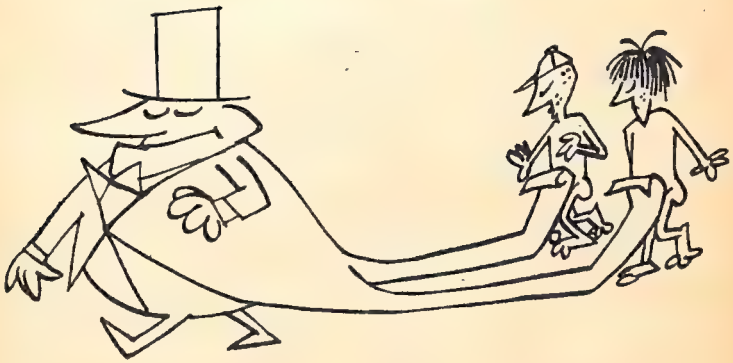

Tel cambazına gelince: Onun yaptığı tehlikeli oyunları gören palyaço, " Ben de yaparrrım " diyerek acemi hareketlerle tele tırmanır, milleti gülmekten kırardı !..

Bir gün, yırtık bir gazete geçti eline. Sağ köşesinde bir karikatür vardı. Hemen o palyaço geldi aklına. Baktım, baktım, "Ben de yaparrrım!" Kağıt aradım, yok. Silgi, yok. Kalem, yok!..

Fakat içim palyaçonun çok hoşuma giden tekerlemesiyle dolu:

" BEN DE YAPARRRIIIM !"

SATILIK
DAİRELER

Bu arzumum ilk gerçekleşen ürünüyle, çoğunlukla elime geçen Cumhuriyet gazetesine gittim. Beni kapıda Elif Naci Bey olduğunu öğrendiğim değerli ressamımız karşıladı. O sıralarda Galatasaray lisesinde resim sergisi açmıştı.

İyi anlıyorum!..

Bana bir broşürünü verdi. Ve öylesine yakınlık gösterdi ki, onun kibarlığı inceliği ve büyük ilgisi, kendisini bir daha görmeme engel oldu.

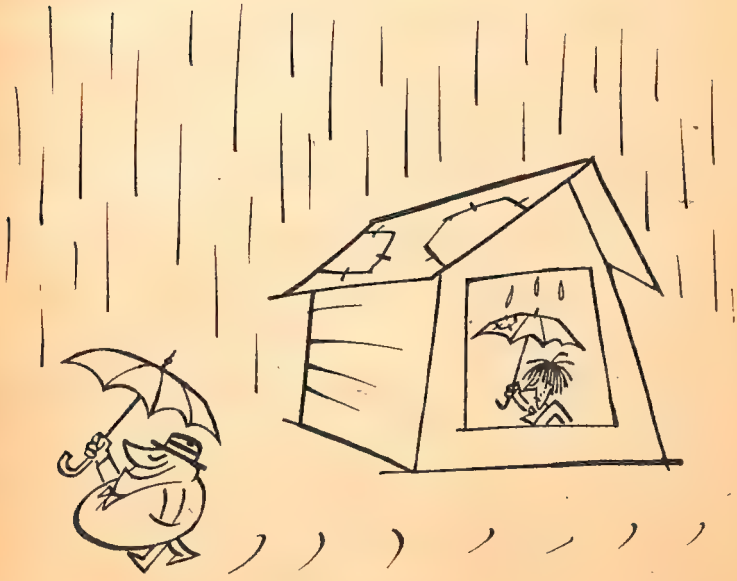

İlk karikatürüm Akbaba Dergisinde çıktı. Sıcak bir yaz günüydü. Ya temmuz, ya Ağustostu aylardan. Sırtımda bir palto vardı. Eski, yırtık, uzun bir palto... Karşımdaki, "Zeki sen misin?" diye sorunca, sıkılarak "Evet" demiştim. Bu suali soran Yusuf Ziya Ortaç'tı.

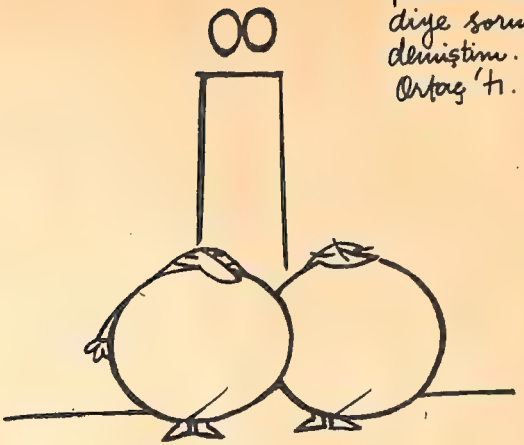

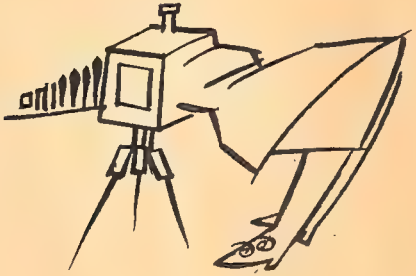

"Karşim„ dedi. (Kardeşim)" Bu sıcakta bu paltoyu nasıl giyiyorsun ?.. çıkarsana„ Çıkarayım da ayıbım mı çıksın efendim?„ deyince, "Yaa, öyle mi ?..„ demişti.

Bir gün Aziz Nesin "Yusuf Ziya Ortaç seninle konuşmak istiyor." demişti.

Nasıl sevinmiştim anlatamam. Karnım zil çalıyordu.

Neyse Yusuf Ziya Ortaç'ta zili çalmış Aziz ağabeyi çoğurtmuş...

Konuları güzel ama, çizgileri zayıf. Biraz pişsin Azizciğim." demiş. Pişmek ne demek ?.. Ben yaz sıcağında sırtımdaki pal tonun içinde karnım zil çala çala yanıyordum !..

İŞ VE İŞÇİ BULMA DAİRESİ
İŞSİZLERE MAHSUS

EŞEKLERE MAHSUS

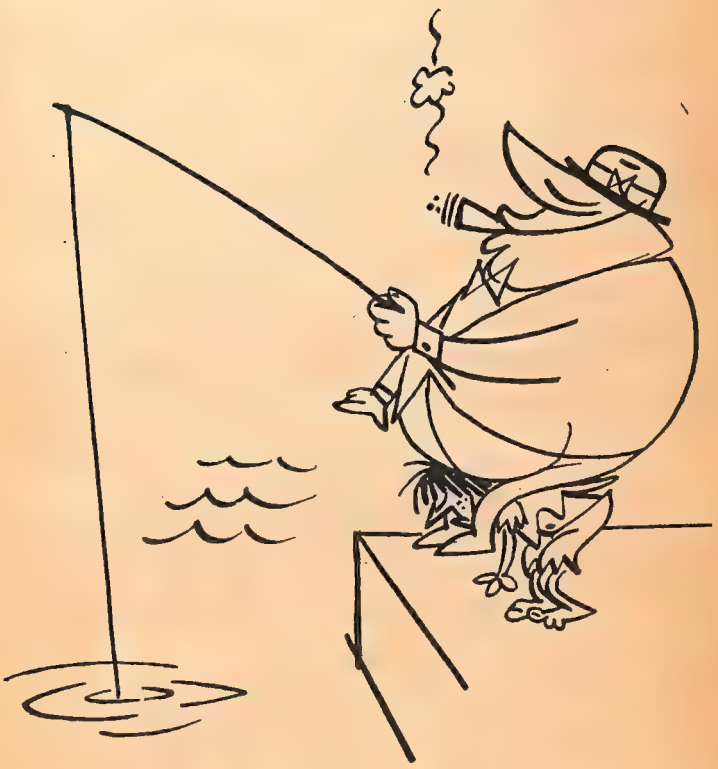

YARDIM
SEVENLER
DERNEĞİ

GAZETE

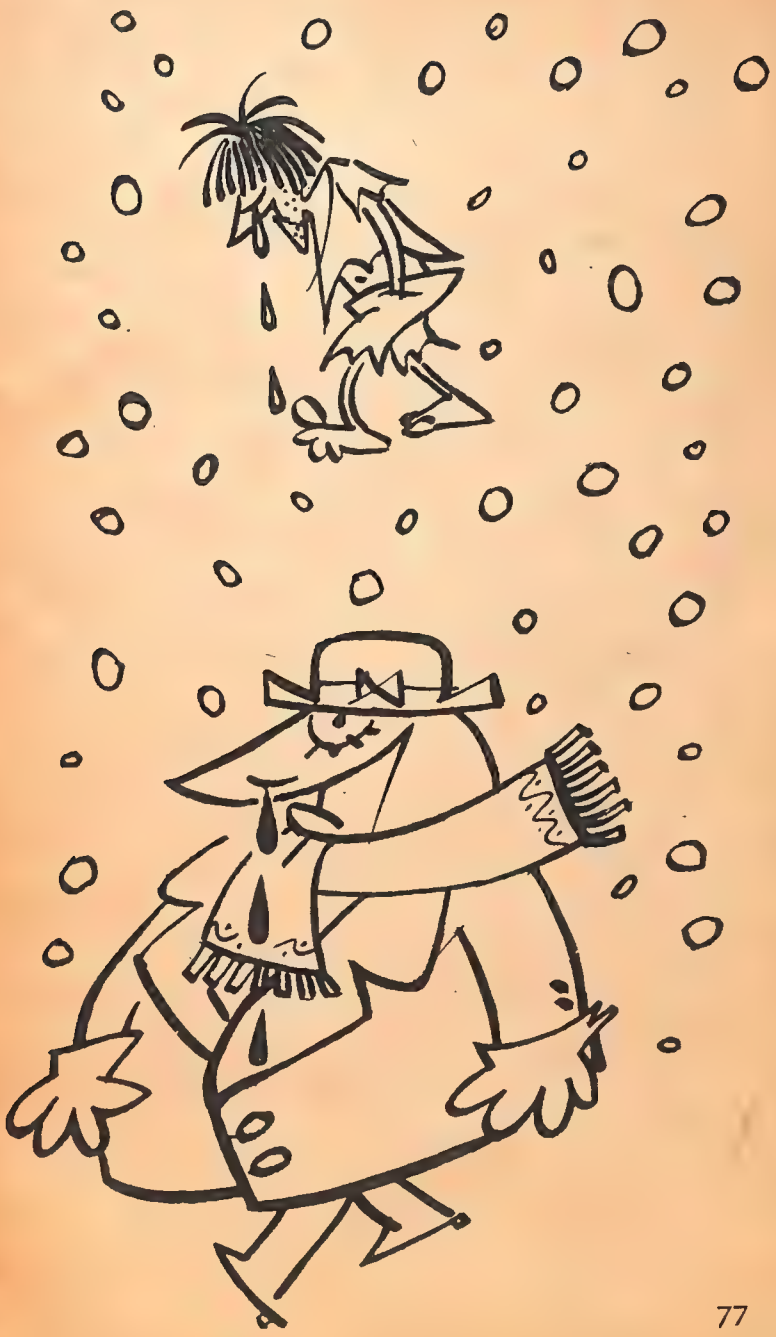

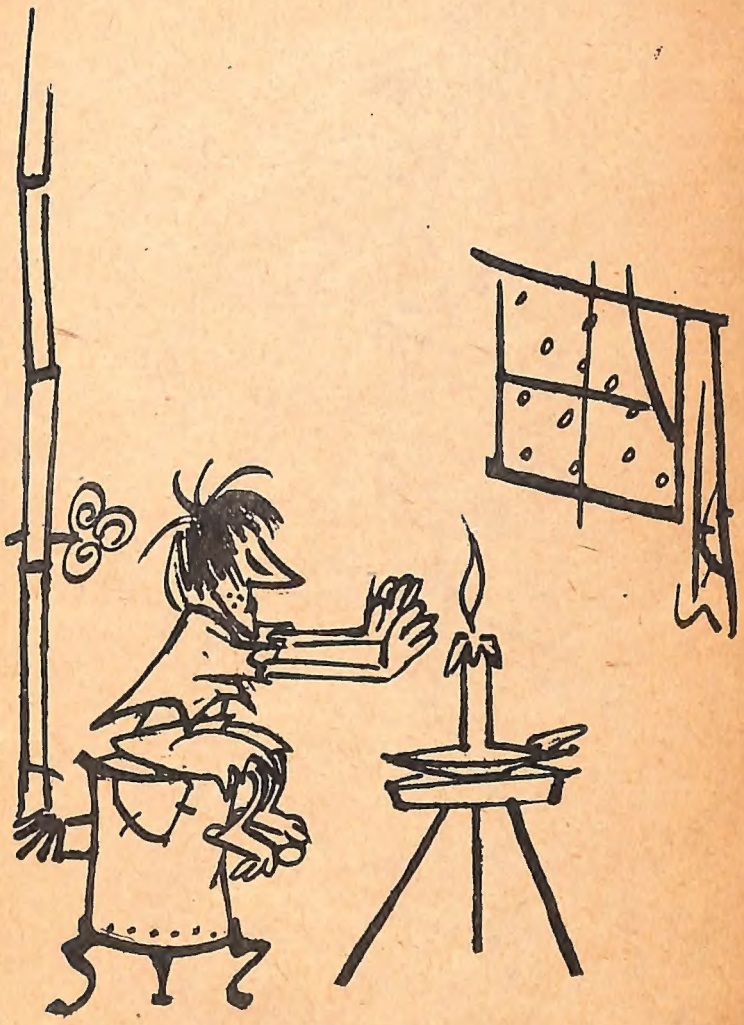

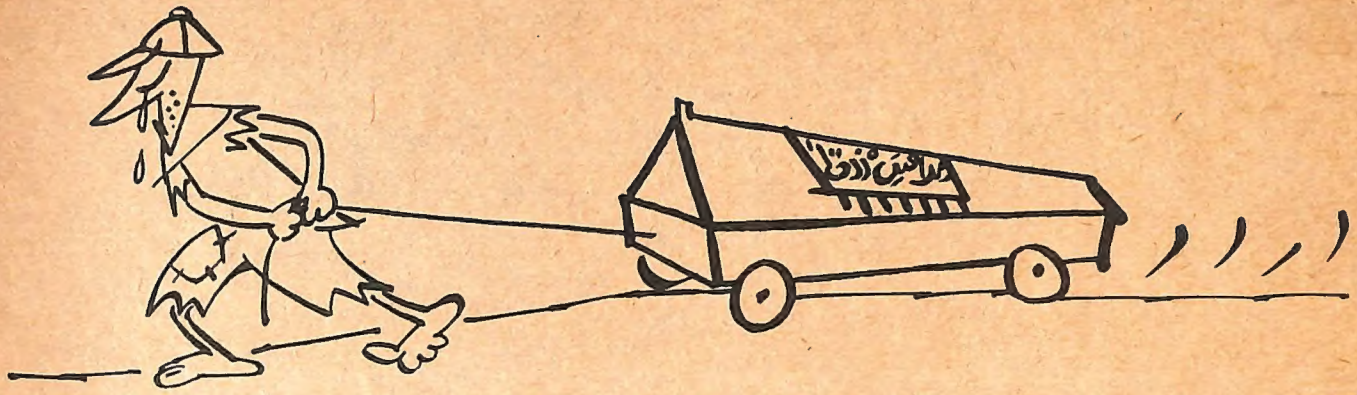

23

1936 yılında İstanbul'da doğmuşum. Hem de yaşlanmış olarak... Yüzümde bir sürü gereksiz çizgi belirmiş. Hayatta çekeceğim sıkıntılar, daha o zaman içime doğmuş olmalı ki dünya ya gelişime bayağı üzülmüş, aylarca susmak bilmemişim.

5 LİRA

ZEKİ BEYNER ● KEŞKÜL-Ü FUKARA

KEŞKÜL-Ü FUKARA

ZEKİ BEYNER ALBÜMÜ
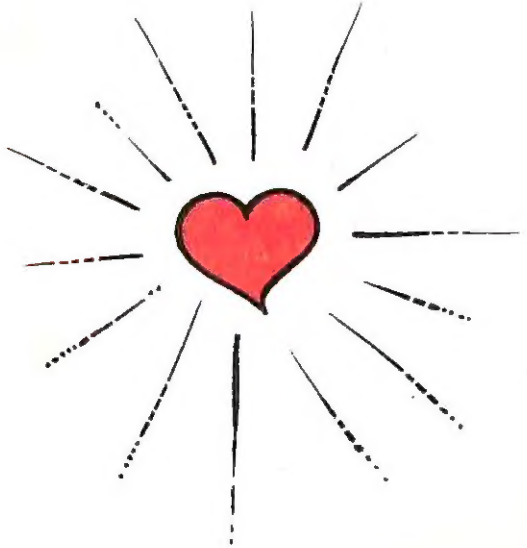
23